

- HOLD ØJE MED -

I slutningen af maj debutterer **Allan Gravgaard Madsen** som komponist. Hvis det var muligt, ville han stoppe med at komponere, men musikken bliver hele tiden ved med at pible frem.

»Jeg har noget at fortælle, men vil helst ikke«

Af Per Rask Madsen | Foto Stine Vejen

Han er endnu ikke helt afklaret med, hvad publikum kommer til at opleve til debutkoncerten. Men Allan Gravgaard Madsen ved i hvert fald, at den under alle omstændigheder vil gøre ondt på ham. Han er komponist, rost i pressen, Sonning-stipendiatmodtager, kurator og kendt som Speaker-Allan i satireprogrammet Den Korte Radioavis. Han indrømmer blankt, at debuten ikke er på plads, faktisk slet ikke på plads. Han ved dog så meget, at indholdet bliver anderledes.

Blandt yngre komponister er der en trend med at deltage i opførelsen af egne værker, til tider så meget at det såkaldt performative er en væsentlig komponent. Den mode er Allan Gravgaard Madsen gået en bue uden om indtil nu, hvor han til debuten selv indgår.

»Jeg har noget at fortælle, men vil helst ikke. I hvert fald fortæller jeg meget sjældent tingene ligeud i min musik. I min 'Ouverture' spiller særligt strygerne ekstremt udsatte toner, unisont én efter én, så det går op og bliver til et skrig i celloen – i 12 lange takter. Som person er jeg rastløs, i radioprogrammer og i sociale sammenhæng er jeg aldrig bange for at være mega pinlig. Det flyver bare ud af mig. Min musik er gået den stik modsatte retning; dér zoomer jeg som regel ind på én ting. Det prøver jeg at lave om på ved min debut«.

Avantgardesiden er den ene del af den 32-årige komponist. På det seneste er han begyndt at

LIVE: ALLAN GRAVGAARD MADSEN

■ 26. maj Debutkoncert i Musikhuset Aarhus og den 27. maj i Koncertkirken i Kbh. N. under festivalen KLANG.

»Jeg kan godt lide at presse lytterne og især musikerne, måske er det lidt sadistisk, men så bliver det markant«

kere sig om publikums mening. I en kirke græd en voksen mand under et af hans korværker, og det samme skete sidste år i Musikhuset Aarhus til 'Beinta' for sanger og orkester, komponeret sammen med den Björk-agtige Anna Katrin Egilstød.

»Det ramte mig, at jeg kunne lave noget, der ramte folk sådan. Jeg havde aldrig rigtigt skænket det en tanke før. Det emotionelle, der kan være i musik, er i hvert fald gået op for mig ret sent«.

Den emotionelle kontakt er ikke noget, Allan Gravgaard Madsen kalkulerer med, egentlig aner han ikke, hvad publikum vil høre – eller hvad de får! Men musikken må ud.

»Den er mit værn mod ensomhed. Jeg ville virkelig gerne stoppe med at komponere. Det er som at sidde i en båd med hul i, hvor vandet eller musikken hele tiden pibler ind. På et tidspunkt tager du en spand, fylder den med vand, og så hælder du det stykke ud, så kan du slappe af igen. Det er på samme tid forfærdeligt og fantastisk. Som Pelle Gudmundsen-Holmgreen sagde: "Musikken er et monster". Det bliver ved med at komme, du kan ikke blive fri«.

Det, som så kommer ud, stråler til gengæld også mere i regnbuens farver end hos så mange andre konservatorieuddannede komponister. Den ene dag er det støjæstetik, den næste dag Broadway-lignende arrangementer eller cremet kormusik. Intet er for fint eller for cheesy til ham. I hans kunstmusik er det dog alvor.

»Der skal være noget på spil. Men præcis hvad, er uklart. Jeg tænker tit over konturer, forgrund og baggrund. Hvornår noget er meget tydeligt i klangbilledet, og hvornår det ikke er. Jeg ved ikke, om jeg tør lade noget stå frem, fordi jeg også godt kan lide mystikken. Derfor er meget af min musik altid sløret. Ligesom at se på et værk med solbriller på og hørepropper i, så det bliver forvrænget eller visket væk. Nogle gange er der bare et skelet af tomme takter«.

Lytterne skal med andre ord udfordres og ikke efterlades upåvirket.

»Jeg kan godt lide at presse lytterne og især musikerne, måske er det lidt sadistisk, men så bliver det markant. For eksempel de 12 taktters skrig i celloen fra før. Selvom det er æstetisk, er det stadig brutalt – tit bruger jeg klaverets øverste tangent, som bliver banket igennem. I stedet for at gå ud og banke nogen, så skriver jeg det ned i musikken«, smiler komponisten. ■